

[Undervisningsministeren]

ne bag den nugældende lov, er der i lovforslaget sikret bedre finansieringsvilkår for bl. a. industrivirksomheders byggeri på Forskningscentrets arealer.

Forskningscentret skal fortsat være en selvejende institution, men det er tanken, at den i fremtiden for så vidt angår driften skal være helt selvfinansierende. Med henblik på en stærkere markering af Forskningscentrets selvstændige status foreslås arealet, som nu stilles til rådighed af staten, og de herpå værende bygninger overdraget til den selvejende institution. Herved tilsigtes det tillige at åbne mulighed for, at institutionen på grundlag af det herved skabte kreditgrundlag kan tilvejebringe en del af den kapital, der vil være nødvendig for at finansiere en videre udbygning af arealerne.

Jeg lægger stor vægt på, at der skabes sådanne vilkår for Forskningscentret, at dette kan få den plads og betydning inden for forskningen, som har ligget bag centrets oprettelse, og som udviklingen og forskningsfremskridtene vil kræve.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Kjeld Olsen):

Jeg tillader mig herved for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om luftfart.

(Lovforslag nr. L 116).

Også i folketingssamlingen 1976-77 behandlede vi en ændring af denne lov, og jeg havde forestillet mig, at der ville gå nogen tid, før den næste ændring blev aktuel, idet jeg var bekendt med, at det overvejedes at udforme de bestemmelser, som indeholdes i dette forslag, som en særskilt lov om undersøgelse af flyveulykker m. v.

Jeg finder imidlertid ikke, at der er tilstrækkelige grunde til at lade reglerne om undersøgelse af flyveulykker m. v. udskille fra luftfartsloven.

Ifølge de gældende bestemmelser, der indeholdes i kapitel 11 i lov om luftfart, foretages undersøgelse af flyveulykker normalt af luftfartsvesenet. Ved forslaget ændres denne ordning således, at undersøgelse af flyveulyk-

ker henlægges til et selvstændigt organ under ministeriet for offentlige arbejder, havarikommissionen.

Herved imødekommes en kritik, der har været rejst - bl. a. her i tinget - af, at luftfartsvesenet, som fastsætter de teknisk-operative forskrifter for flyvning, og hvis sikringstjenester (flyveleder-, flyvevej- og flyveradiotjenesten) medvirker til trafikens afvikling, også forestår undersøgelse af flyveulykker.

I særlige tilfælde kan ministeren for offentlige arbejder i henhold til luftfartslovens § 138 bestemme, at undersøgelse kan foretages af en særlig undersøgelseskommission, den såkaldte § 138-kommission. Denne adgang kan ministeren benytte, hvis han på grund af ulykkens omfang eller i øvrigt skønner det påkrævet. Ordene »i øvrigt« dækker bl. a. over den situation, at der i forbindelse med et havari kan blive spørgsmål om ansvar for luftfartsvesenets personale.

§ 138-kommissionen har siden 1962 kun været anvendt i 2 tilfælde. Dens arbejde har været værdsat, men samtidig må det erkendes - og kommissionen har selv gjort det i sin sidste rapport - at den er et tungtarbejdende organ. § 138-kommissionen foreslås derfor afskaffet samtidig med, at den nye havarikommission oprettes.

Den nye kommissions virkeområde svarer med en enkelt modifikation til det, luftfartsvesenets havariafdeling har i dag. Nyt er det, at kommissionen efter anmodning fra ministeren for offentlige arbejder kan pålægges specielle opgaver, der har et generelt flyvesikkerhedsmæssigt sigte. Af hensyn hertil, men først og fremmest for at søge udarbejdelse af havariporter fremskyndet, foreslås havarikommissionen normeret med et noget større personale end det, luftfartsvesenets havariafdeling i dag råder over.

Det har været overvejet, om der i stedet for den foreslåede havarikommission burde oprettes en kommission fælles for den civile og den militære luftfart. Af grunde, der er nærmere omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, er denne tanke imidlertid opgivet.

Jeg skal hermed anmode om folketingets velvillige behandling af lovforslaget.

Ministeren for offentlige arbejder (Kjeld Olsen):

[Ministeren for offentlige arbejder]

Jeg tillader mig herved for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vand- og afløbsledninger.

(Lovforslag nr. L 117).

Loven skal træde i stedet for den nugældende lov nr. 132 af 13. april 1962 om visse forhold vedrørende gas-, vand- og afløbsinstallationer og dertil hørende kloakledninger; der er grundlaget for den nugældende autorisationsordning for gas-, vand- og sanitetsmestre samt kloakmestre, og som indeholder hjemmelen til fastsættelse af tekniske forskrifter for udførelse af gasinstallationer.

Efter den gældende lov er ministeren for offentlige arbejders adgang til at fastsætte forskrifter for udførelse af gasinstallationer begrænset til selve forbrugerinstallationerne, medens gasværkernes hovedledninger falder uden for lovens område. Efter forslaget skabes der hjemmel til også at fastsætte forskrifter for udførelse af gasledningsanlæg bortset fra de overordnede naturgasledninger, der er omfattet af lov om naturgasforsyning, som administreres af handelsministeren. Udførelsen af selve det detaljerede distributionsnet i byområder m. m. er i øjeblikket ikke lovreguleret. Efter forslaget bliver der også mulighed for at fastsætte bestemmelser for store flaskegasanlæg til forsyning af boliger, virksomheder eller lignende. Det er fra sagkundskabens side understreget, at der består et sikkerhedsmæssigt behov for fastsættelse af regler for sådanne anlæg.

Autorisationer for gas-, vand- og sanitetsmestre samt kloakmestre gives efter den gældende lov af de enkelte kommuner. Kravet om autorisation er oprindeligt opstået i forbindelse med etablering af forsyningsanlæg for gas og vand samt større kloakledninger, og da disse foranstaltninger blev gennemført på kommunalt plan, var det naturligt, at de autorisationsordninger, der fandtes, blev administreret af kommunerne. Med den nugældende lov indførtes et system, hvorefter betingelserne for opnåelse af autorisation blev de samme for hele landet, og hvorefter enhver, der opfylder disse betingelser, har krav på autorisation. På denne baggrund blev det under udvalgsarbejdet forud for den gældende lov overvejet at indføre et centralt styret

system med landsdækkende autorisationer, men dette kunne der på daværende tidspunkt ikke opnås tilslutning til fra kommunerne, der mente, at man med en kommunal ordning bedst kunne tjene kommunernes interesse i til stadighed at have nøje føling med de mestre, der virker i de enkelte kommuner. Man fik derfor et system, hvorefter en autorisation kun er gældende i en enkelt kommune. Hvis en mester skal udføre et arbejde i en anden kommune end den, hvor han har sin hjemstedsautorisation, må han skaffe sig en tillægsautorisation i den anden kommune. Den større bevægelighed inden for bygge- og anlægsvirksomhed har medført en stor stigning i antallet af sådanne tillægsautorisationer, og der er nævnt eksempler på, at en enkelt mester har haft ca. 100 tillægsautorisationer. Fra kommunal side har det derfor længe været erkendt, at systemet er upraktisk og administrativt belastende, og såvel Kommunernes Landsforening som Københavns og Frederiksberg kommuner er nu gået ind for indførelsen af landsdækkende autorisationer udstedt gennem et centralt statsorgan i overensstemmelse med det foreliggende lovforslag. Også de autoriserede mestres organisationer har over for ministeriet for offentlige arbejder fremsat ønske om en centralt styret autorisationsordning og har erklæret sig enige i principperne i lovforslaget.

Det må imidlertid understreges, at den nære kontakt mellem de kommunale myndigheder, forsyningsværker m. m. og de enkelte mestre er af største betydning for effektiviteten af autorisationsordningen, og et nyt system med landsdækkende autorisationer bør derfor ikke bevirke nogen forringelse af den indflydelse, kommunerne har med hensyn til kontrol og tilsyn som ejere af kommunale værker eller som bygningsmyndigheder. Dette vigtige hensyn er tilgodeset ved lovforslaget, hvorefter den statslige myndighed, der skal udstede autorisationerne, i overvejende grad kommer til at udføre rent administrative funktioner. Derfor er det også foreslået, at ministeren skal forhandle med kommunerne om udfærdigelse af bestemmelser om sikkerhedsstillelse, vilkår for autorisationer samt instrukser for autoriserede mestre.

Efter den gældende lov kan en kommune tilbagekalde en autorisation, såfremt en mester har udvist grov eller gentagen forsømmelighed ved udførelse af installationsarbejder